

opusdei.org

Prelaatin kirje (heinäkuu 2010)

Prelaatti kertoo kirjeessään, että työn muuttaminen rukoukseksi” on Opus Dein sanoman syvin olemus.

”Samoin kuin pyhittyminen myös päivittäinen yrityksemme elää syvässä yhteydessä Jumalaan maailman moninaisissa eri tilanteissa asettaa meille tärkeän tavoitteen saavutettavaksi.”

5.8.2010

Rakkaat lapseni, suojelkoon Jeesus
tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Kolmekymmentäviisi vuotta on
kulunut siitä kesäkuun 26. päivästä
vuonna 1975, kun Jumala kutsui
Isämme nauttimaan ikuisesta
läsnäolostaan taivaaseen. Niin kuin
edellisinä vuosipäivinä, niin myös
tänä vuonna lukemattomat ihmiset
ympäri maailmaa osallistuivat pyhän
Josemarían kunniaksi vietettyihin
messuihin hänen liturgisena
juhlapäivänään. Kaikkialta kuului
syviä kiitollisuudenosoituksia
Jumalalle siitä, että Hän antoi
maailmalle ja kirkolle paimeneksi
pyhän perustajamme, joka toimii
edelleen mallina kristilliselle
elämälle ja esirukoilijana kaikille
hengellisille ja aineellisille
tarpeillemme.

Juuri viettämämme juhla tarjoaa
meille mahdollisuuden pohtia myös
sitä jumalaisesta tahdosta

kumpuavaa viestiä, jota pyhä Josemaría levitti maailmassa: Jumalan armosta me voimme ja itse asiassa meidän myös täytyy ponnistella saavuttaaksemme pyhyiden – rakkauden täyteyden syvässä yhteydessä Jumalaan – työssämme, joka on tehty uskollisesti valmiiksi pienintä yksityiskohtaa myöten, ja muissa jokapäiväisen elämämme tilanteissa.

Syventykäämme mietiskelemään tämän opetuksen syvintä tarkoitusta: pyrkimystä muuttaa työ – manuaalinen tai intellektuaalinen – todelliseksi rukoukseksi. Voimme lukea evankeliumista suoraan, että meidän tulee aina rukoilla, koskaan lannistumatta [1]. Pyhä Paavali lisää vielä: sine intermissione orate [2], rukoilkaa lakkaamatta. Tämä kehotus saa vahvasti jo käskyn piirteitä. Mutta sitä olisi mahdotonta saavuttaa, jos erehtyisimme tulkitsemaan sen niin, että meidän

tulee rukoilla lakkaamatta suullisesti tai edes sisäisesti – sitä olisi mahdotonta nykyisessä maallisessa tilanteessamme: jokapäiväisten tehtäviemme suorittaminen, kuuluivatpa ne sitten perheen, työn, sosiaalisen elämän, urheilun tai jonkun muun vastaavan piiriin, vaativat usein täyttää keskittymistämme ja lujaa tahdonvoimaa, emmekä myöskään saa unohtaa välttämätöntä tarvettamme saada riittävästi unta. Tässä yhteydessä mieleeni juolahtaa muisto pyhän Josemarían innostuksesta, kun hän vuosia opetettuaan meidän pystyvän muuttamaan jopa nukkumisemme rukoukseksi luki otteen pyhältä Hieronymukselta, jossa esitettiin tuo aivan sama ajatus. [3]

Mutta meidän täytyy tarkastella tätä Mestarin vaatimusta sen todellisessa merkityksessä. Hän kutsuu meitä elävöittämään ja näin muuttamaan

innolla rukoukseksi koko
inhimillisen olemassaolomme sen
kaikkine eri puolineen: rukoukseksi,
joka on ”jatkovaa kuin sydämiemme
syke” [4], vaikka se ei usein tulekaan
ilmaistuksi sanoin. Tämä on juuri se
opetus, jonka pyhä Josemaria halusi
välittää tyttärilleen ja pojilleen sekä
kaikille niille, jotka haluavat etsiä
pyhyyttä Opus Dein hengen
mukaisesti. ”Opus Dein ase ei ole työ,
vaan rukous. Tämän vuoksi me
muutamme työmme rukoukseksi ja
näin meistä tule kontemplatiivisia
sieluja.” [5]

Työn muuttaminen rukoukseksi.
Samoin kuin pyhittyminen myös
päivittäinen yrityksemme elää
syvässä yhteydessä Jumalaan
maailman moninaisissa eri
tilanteissa asettaa meille tärkeän
tavoitteen saavutettavaksi;
tavoitteen, jonka voimme uskomme
mukaan saavuttaa armon
vaikutuksesta. ”On välttämätöntä

elää sellaisen hengellisyyden mukaisesti, joka auttaa uskovia saavuttamaan pyhyiden työssään,” [6] paavi Benedictus sanoi puhuessaan pyhästä Joosefista. Ainoastaan asettamalla tavallisen työn ja pyhyiden janon rinta rinnan, voi suurin osa kristityistä vakavasti tavoitella kristillisen elämän täyteyttä.

Lukiessaan tyttäriensä ja poikiensa kirjeitä meidän Isämme liikuttui usein syvästi ja kiitti niistä hartaasti Jumalaa. Mieleeni nousee esimerkki Opus Deiin kuuluvasta maanviljelijästä, joka kertoi Isällemme, että hänellä oli tapana herätä hyvin aikaisin ja rukoilla Herraamme sen puolesta, että Isämme olisi saanut hyvät yöunet. Myöhemmin tuo maanviljelijä rukoili Memorare rukouksia ("Muista oi lempein Neitsyt Maria" rukous) ja muita rukouksia kyntäessään traktorilla peltojaan. Perustajamme

oli todella iloinen kuullessaan, miten kontemplatiivinen elämä toteutui maatilatöidenkin keskellä.

Uuden vuosituhannen alussa kirjoittamassaan apostolisessa kiertokirjeessä Jumalan palvelija Johannes Paavali II kutsui kaikkia ihmisiä pyhyyteen: ”Tätä ideaalia täydellisyydestä ei tule ymmärtää väärin, niin kuin se muka edellyttäisi jonkinlaista poikkeuksellista olemassaolon tasoa, jota eivät voi saavuttaa kuin ne harvat ja erityiset 'pyhyiden esitaistelijat'. Pyhyyteen johtavia polkuja on lukuisia, ja se oikea löytyy seuraamalla sitä erityistä jokaiselle annettua omaa kutsumusta... On tullut aika muistuttaa tosissaan kaikkia ihmisiä tästä korkeasta tavoitteesta tavallisessa kristillisessä elämässä: koko kristittyjen yhteisön ja kaikkien eri perheiden elämän täytyy suuntautua kulkemaan tätä tietä pitkin.”[7]

Meidän Isämme alati painotti tätä opetusta muistuttaen, että ”kontemplaatio ei ole varattu vain pienelle etuoikeutettujen joukolle. Vain ne ihmiset,” hän kertoi tyypillisellä kuvailevalla tavallaan kaivertaan sanansa paremmin kuulijoiden mieliin, ”joilla on ohut kerros tietoa uskonnosta, luulevat, että kontemplatiiviset ihmiset elävät koko päivänsä ekstaasinomaisessa tilassa. Tämä osoittaa suurta naiiviutta. Luostarimunkit täyttävät päivänsä sadoilla eri töillä: heidän täytyy pitää luostarinsa puhtaana ja järjestyksessä sekä ponnistella ansaitakseen elantonsa. Saan usein kirjeitä sääntökuntalaisilta, niin miehiltä kuin naisilta, jotka haluavat osoittaa kiintymyksensä ja innostuksensa Opus Deita kohtaan ja kertoa, kuinka paljon he rukoilevat puolestamme. Toisin kuin monet muut, he ymmärtävät maallista elämäntapaamme kontemplatiivisina sieluina maailman keskellä,

jokapäiväisissä toimissamme. Avoin katu on meidän sellimme, siinä on sulkeutuneisuutemme. Kuinka suolan maun voisi häivyttää? On oltava tarkkoina, ettemme jätä mitään hedelmättömäksi. Sen vuoksi juuri tämän maailman todellisuus toimii eristyneisyytemme mittana .”[8]

Juuri niin kuin keuhkojen täytyy saada ilmaa ja veren virrata elämän ylläpitämiseksi, niin täytyy sielunkin pysyä lakkaamatta yhteydessä Jumalaan. Tämän vuoksi todellinen hurskaus saa ihmisen omistamaan joka hetken Jumalalle: työn ja levon, ilot ja surut, voitot ja epäonnistumiset, unet ja valveillaolon hetket. Asia on niin kuin Don Alvaro kirjoitti vuonna 1984: ”maallisten töiden ja henkisen elämän, työn ja rukouksen, välillä ei pitäisi olla vain joko enemmän tai vähemmän onnistunutta 'aselepoa', vaan niiden tulee olla täysin yhtä,

sulautuneina yhteen ilman halkeamia. Työ vaatii rukousta, ja rukouksen tulee kantaa läpi työn.” [9]

Vaikka olemme armon vaikutuksen alaisia, meidän täytyy silti itse jatkuvasti ponnistella saavuttaaksemme tämän autuaan tilan. Yleensä se tapahtuu pienten yksityiskohtien kautta kuten lausumalla lyhyen rukouksen vaihtaessamme työtehtävää tai hengähtäessämme hetkeksi, kohdistamalla katseemme krusifiksiin tai taivaallisen Äitimme kuvaan, jonka olemme asettaneet vaivihkaa työmme äärelle tai tekemällä muuta vastaavaa. Kaikki tämä auttaa meitä pitämään sielumme jatkuvasti lähellä Jumalaa – muulloinkin kuin messun aikana tai erityisinä rukoushetkinä. Vaikka joudumme usein syventymään koko keskittymiskyvyllämme niihin töihin, joita meillä on eri ammattessamme,

meidän sielumme pysyy kuitenkin lähellä Herraamme käyden dialogia hänen kanssaan: dialogia, joka ei koostu sanoista tai edes tietoisista ajatuksista, vaan ennemminkin sydämen pienistä liikahduksista, jotka saavat meidät tekemään rakkaudella kaiken pienintä yksityiskohtaa myöten valmiiksi ja tarjoamaan työtämme taivaalliseksi uhriksi.

Toimiessamme tällä tavoin me muutamme työpaikkamme areenaksi, jossa voimme harjoittaa mitä erilaisimpia inhimillisiä ja yliluonnollisia hyveitä: ahkeruutta toimissamme, järjestelmällisyyttä ajankäytön ja työn suhteen, urheutta saada tehtävämme täytettyä, huolellisuutta pieniä yksityiskohtia myöten ja todellista ja vilpitöntä rakkautta, joka näkyy pienin huomaavaisin teoin työtovereita kohtaan.

”Olkaa varmat siitä, ettei ole vaikeaa muuttaa työtä rukoilevaksi vuoropuheluksi. Heti, kun uhraatte työnne Jumalalle ja ryhdytte siihen, hän jo kuulee ja rohkaisee teitä. Keskellä jokapäiväistä työtä pääsemme siten osallisiksi kontemplatiivisten sielujen elämäntapaan. Meidät valtaa varmuus siitä, että Hän katselee meitä. Kenties Hän pyytää meitä voittamaan itsemme uudelleen. Hän haluaa sitä pientä uhria: hymyä hankalalle ihmiselle, ryhtymistä ensiksi siihen kaikkein vastenmielisimpään mutta kiireelliseen tehtävään, järjestelmällisyyttä ja huolellisuutta pikkuseikoissa, kestävyyttä velvollisuuksien täyttämässä silloinkin, kun niistä olisi helppo päästä eroon, ja jättämättä mitään huomiseksi, minkä voi tehdä jo tänään. Tämän kaiken me teemme miellyttääksemme Isä Jumalaamme! Olet ehkä asettanut työpöydällesi tai

johonkin muuhun huomiota herättämättömään paikkaan krusifiksin, joka auttaa sinua pitämään yllä kontemplaation henkeä ja joka opettaa mielellesi ja sielullesi palvelemaan alttiisti Jumalaasi ja toisia.”[10]

Sillä samalla painokkuudella, jolla Isämme vaati meitä muuttamaan työmme rukoukseksi, hän myös muistutti meitä pitämään tiukasti kiinni niistä hetkistä, jotka uhraamme suoraan Herrallemme: messusta ja kommuuniosta, sisäisen rukouksen hetkistä, ruusukon rukoilemisesta ja muista hurskaista toimituksista, joilla on pitkät perinteet kirkossa. Näiden toimitusten täyttäminen vaatii erityistä huolellisuutta ja huomiota juuri silloin, kun eteemme kasaantuu suurempia esteitä: ehkä töissä on erityisen tiukka aikataulu tai saatamme tuntea väsymystä tai rukouksen kuivuutta, joita kuka

tahansa meistä voi joskus kokea.
”Tällaisia toimituksia”, Don Alvaro
muistutti, ”ei saa pitää keskeytyksinä
työlle omistetussa päivässämme. Ne
eivät ole mitään välihuomioita
päivämme tapahtumissa.
Rukoillessamme me emme hylkää
'profaaneja' toimiamme
keskittyäksemme välillä
'sakraaleihin' velvollisuuksiimme.
Rukous on päinvastoin se kaikista
intensiivisin osoitus
asennoitumisesta, jonka kristitty
kohdistaa kaikkiin toimiinsa, ja se
synnyttää syvän yhteyden niiden
töiden välillä, joita teimme ennen
rukousta ja niiden, jotka aloitamme
rukouksen jälkeen. Ja samalla tavoin
meidän tulee hyödyntää niitä
ajatuksia ja asioita, jotka juolahtavat
mielemme työmme aikana, ja
ruokkia niillä sisäisen ja suullisen
rukouksemme liekkiä saadaksemme
näin aina uusia innoituksia
palvonnallemme,
kiitollisuudellemme ja

antautumisellemme, jotka osoitamme Jumalalle.” [11]

Muutaman päivän kuluttua lähdin matkalle, jonka aikana käyn Ecuadorissa, Perussa ja Brasiliassa, ollakseni tyttäreni ja poikieni kanssa ja rohkaistakseni heitä apostolisessa työssä. Pyydän jälleen kerran, että olisitte mukana matkallani rukouksienne välityksellä omistaen Jumalalle työnne tai leponne, jos olette nauttimassa lomasta.

Pysytekää lähellä Jumalaa näinä päivinä muistellen, mitä Isämme opetti meille: ”Olen aina pitänyt lepoa aikana, jolloin voin panna päivittäiset askareeni hetkeksi syrjään; en suinkaan joutenolona. Lepo on palautumista, jolloin voimme kerätä voimia, saada ideoita ja tehdä suunnitelmia. Toisin sanoin se tarkoittaa työnvaihdosta, jotta voimme palata myöhemmin päivittäiseen työhömme uudella innolla.” [12]

Tässä kuussa vietämme myös 75. vuosipäivää siitä, kun rakas Don Alvaro sanoi Herrallemme: tässä olen! Kääntäkäämme uskollisuutemme, teidän ja minun, hänen esirukoustensa varaan, jotta se pysyisi lujana ja kokonaisena joka päivä ja jotta auttaisitte minua rukoustaroituksissani.

Kaikella rakkaudellani siunaan teitä

Isänne

+ Javier

Pamplona, 1. heinäkuuta 2010

[1] Luuk. 18:1

[2] 1. Tess. 5:17

[3] vrt. Pyhä Hieronymus, Tutkielma psalmeista, Kommentaari 1. psalmista (CCL. 78, 5-6)

[4] Pyhä Josemaría, Es Cristo que pasa (Kristuksen kulkiessa ohi), nro 8

[5] Pyhä Josemaría, muistiinpanoja juttelutuokiosta, 23. huhtikuuta 1959

[6] Benedictus XVI, saarna, 19. maaliskuuta 2006

[7] Johannes Paavali II, Apostolinen kiertokirje Novo Millennio Ineunte, 6. tammikuuta 2001, nro 31

[8] Pyhä Josemaría, muistiinpanoja juttelutuokiosta, 30. lokakuuta 1964

[9] Don Alvaro del Portillo, ”Il lavoro si trasforma in orazione”, lehtiartikkeli Il Sabato -lehdessä, 7. joulukuuta 1984 (Rendere amabile la verità, Libreria Editrice Vaticana, Rooma, 1995, sivu 649)

[10] Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä, nro 67

[11] Don Alvaro del Portillo, op. cit., sivut 650-651

[12] Pyhä Josemaría, Surco (Kyntö), nro 514

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-kirje-
heinakuu-2010/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-heinakuu-2010/) (9.4.2026)